32e jaar. — Nr 65. Zaterdag 30 Mei 1885.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

Abonnement

Drie maal per week **6** francs per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **15** centimen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centimen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of midden in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 30 MEI.

Van alles wat.

Er gaat geene week voorbij of het tongersch geuzenblad komt voor de borden met eenige schandalige feiten welke het *klerikale moraal* noemt en welke het onveranderlijk op den rug der katholieken stooten wil. De *Postrijder* wil zijnen geuzen confrater op deze vuile punten niet volgen, maar hij heeft toch eens willen onderzoeken of er in dat heel gezwets veel waar was. Hij heeft alweer ondervonden dat het geuzenblad nog al gaarne en zonder complimenten, aan de waarheid den hals omwringt.

De liberale gazet schreef verledene week dat de genaamde Schulze, bestierder van het wezenhuis van Hamburg, aan wie het gerecht tien jaren gevang komt te verleenen voor smerige feiten, een *klerikaal* en een *kweezelaar* was. De *Postrijder* heeft willen weten wat er daarvan was en ziehier wat hij gevonden heeft.

Het wezenhuis van Hamburg, welk Schulze bestierde, is eene officieele en vrijdenkende inrichting. Het monster dater het bestier over uitoefende was het oprecht model van den geus welken de liberalen aan het hoofd van onze scholen en van onze weeshuizen plaatsen willen. Het geuzenblad had daarover veel beter zijnen mond gehouden maar dat is nog alles niet.

De liberale gazet maakt nog aan hare lezers een ander feit bekend welk zij het *nieuw klerikaal schandaal van Brugge* noemt. Het handels-tribunaal van Brugge zou den broeder Bruno, bestierder van het pensionnaat St-Andreas bij Brugge, in failliet verklaard hebben. De *Postrijder* heeft daarover alweer inlichtingen willen nemen en ziehier wat hij daarover in de *Patrie* van Brugge gevonden heeft. De genaamde Michgilsen, welke de geuze gazet voor eenen broeder van liefde doet doorgaan, was geen broeder, maar wel de oude keukenpeter van het gesticht ; de bestierder had hem voor zijn gedrag aan de deur moeten wijzen. De kerel trok toen eene toog aan, ofschoon de bisschop het hem meermalen verboden had, dronk als een templier, vloekte als een ketter en weldra werd hij met opene armen door de geuzen van Brugge aangehaald. Het is die echte liberaal, dat model van geus welken de handelsrechtbank van Brugge in failliet komt te verklaren. Gelijk het onze lezers kunnen bemerken is er nog verre van dien kerel tot eenen broeder van liefde, zooals het geuzenblad het zaterdag beweerde.

De *Postrijder* heeft zich maar de moeite willen geven om twee feiten welke de liberale gazet op de rekening der katholieken werpt op te zoeken. Hij heeft daarover juist het tegenovergestelde gevonden van hetgeen het liberaal blad aan zijne slimme lezers verkocht. De twee kerels welke de liberalen voor groote katholieken willen doen doorgaan, zijn geuzen, echte geuzen. De *Postrijder* kan dus met recht denken dat al die feiten welke de geuze gazet alle weken aanhaalt, maar bemmel en leugens zijn.

∴

Wij hebben verleden week aan de lezers van den *Postrijder* gezegd dat er in de vijf officieele scholen van Berg, Horpmael, Neerpelt, Lippeloo en Lanklaer welke het ministerie afgeschaft heeft, slechts **4 kinderen** waren, en dat integendeel de vrije katholieke scholen dier gemeenten, welke het gouvernement aangenomen heeft om de lasten te kunnen verminderen, **zes honderd zes en zeventig kinderen** telden.

Het tongersch geuzenblad weet dat zoo goed als wij ; niettegenstaande valt het hevig tegen de katholieken uit, die, volgens het zegt, het onderwijs willen vernielen en ons land in de duisternissen willen dompelen.

Dat zijn allemaal maar kale woorden die niets beteekenen en het geuzenblad moet zijne lezers voor geene felle slimmerikken aanzien om hun zoo flauwen praat te durven verkoopen. In 1879, tijdens de ongelukswet, bevonden zich de katholieken in eenen slechten toestand in zaken van onderwijs. Eene partijwet, gestemd met eene enkele stem meerderheid, had den priester uit de school gebannen en de bisschoppen zagen zich in de droevige noodzakelijkheid strenge raadsmiddelen te gebruiken.

Wat deden dan de katholieken. Zij wisten wel, zoo als het spreekwoord het zegt, dat klappen geen oorden zijn, en zij zetten zich spoedig aan het werk. Alle pogingen werden meteen gespannen ; vrije scholen werden overal opgericht en de katholieken gelukten er in de schoone ziel van het kind van het liberale verderf te redden.

Dat was het fiere antwoord van het katholieke land aan de gonze dwingelandij die toen voor ons ongeluk over België heerschte.

Maar nu dat de kiezingen van verleden jaar gansch dien geuzenboel naar huis gezonden hebben, staat het niet fraai aan de liberale van zooveel flauwen beuzel over scholen en onderwijs te vertellen. Het publiek zegt met veel waarheid dat indien de liberalen niet te vreden zijn met het staatsonderwijs, zij maar geuzen scholen moeten oprichten. Dat de geuzen zich met een spannen, en dat zij op hunne eigene kosten een onderwijs volgens hunnen wil vormen, gelijk het de katholieken in 1879 gedaan hebben. Zoo lang zijdit niet doen, hebben zij het recht niet om het ministerie aan te randen en het publiek zal voortgaan met zijne schonders van medelijden op te trekken.

∴

Het tongersch geuzenblad voelde verledene week de noodzakelijkheid eene nieuwe domheid uit te vinden, en het schreef, alsof het er zelf geloof aan hechtte, dat indien wij dit jaar eene slechte maand mei hebben en dat het zoo kond is als in den winter, het de fout is van.....

het katholiek ministerie !

Wij weten sedert lang dat onze liberale confrater de poeder niet uitgevonden heeft, maar dit schijnt ons toch nu wat te ver te gaan.

∴

In de zitting van 8 mei zegde de heer Rolin, oud minister, bijgenaamd de zageman :

« Ik ben ontroostbaar, als ik de fouten zie die » het ministerie in zake van landbouw wil » begaan. »

Hebt ge van uw leven nog zulken vodden praat gehoord ?

M. Rolin vergeet ons te zeggen wat hij wel gedaan heeft voor den landbouw, ten tijde dat hij minister was. Gij hebt goed zoeken, gij vindt niets.

Doch nauwelijks is het katholiek ministerie aan het roer of het gouvernement neemt krachtdadige maatregelen om den landbouw ter hulp te komen.

De minister van landbouw wil een praktisch onderwijs instellen, welk met proefnemingen zal gepaard gaan. Dat onderwijs zal gegeven worden bij middel van proefvelden. Er zullen zooveel proefvelden zijn als er soorten van grond zijn in ieder der zes landbouwgewesten van ons land. De landbouwer zal daar kunnen leeren welk mest voor zijne soort van grond passend is en hoe hij moet kweeken.

— *Slecht !* roept de oud-minister Rolin uit, *doorslecht* ! **Ik** heb dat nooit uitgedacht. Die proefvelden zullen niet anders zijn dan aanbevelingen voor eenige guano-koopmans.

En M. Rolin is ontroostbaar om de domheid van den klerikalen minister.

∴

De minister van landbouw zal nog dit jaar een korps landbouw-ingenieurs aanstellen, gelijk er in Frankryk bestaan. Die geleerden zullen gansch hunne streek doorreizen en overal konferencien geven. Zij zullen de landbouwcomiteiten bijwonen, iedere gelegenheid waarnemen om goede stelsels van kultuur te verspreiden, kosteloos aan al de landbouwers antwoorden die hun raad zullen vragen over zaken van hun bedrijf.

— « Wat bedorvenheid ! zoo jammert Rolin. Nooit zou **ik** zulke gedachten gehad hebben. De landbouw-ingenieurs zullen uit de universiteit van Leuven komen en klerikalism zaaien in plaats van koren en karoten. »

En Rolin is ontroostbaar ! Hij huilt tranen gelijk ganzeneiers.

∴

De nieuwe minister heeft gezegd, dat hij het landbouw-onderwijs overal op ernstige wijze wil aangeleerd zien : in de normaalscholen, in de middelbare scholen en zelfs in de lagere scholen. Zelfs aan kinderen kunnen reeds eenvoudige en goede grondbeginselen van landbouw ingeprent worden.

— « Wat domheid ! zoo roept de ontroostbare Rolin uit. Talrijke officieele middelbare scholen moeten gebouwd worden. Al de rest telt tot niets.

En weer haalt M. Rolin zijnen neusdoek te voorschijn om te weenen over het ongelukkig lot der boeren onder een klerikaal ministerie.

∴

Maar, o teerhertige heer Rolin, waarom hebt **gij** in zes jaar tijds **niets** voor den landbouw gedaan ?

Waarom hebt gij den 22 november 1885 in de Kamer gezegd : « Het gouvernement kan niets : » de landbouw moet zijn eigen redden ! »

Is het gelijk uw vriend de Kerchove (Oswaldus) gezegd heeft, *omdat gij niet beloofd had den landbouw te redden !*

Dwaling ! den 6 juni 1882 zond de liberale associatie van Gent eenen bijzonderen omzendbrief aan de buitenlieden, waarin onder ander letterlijk te lezen stond :

« *Het ministerie dat door uwe stemmen aan het hoofd zal blijven, zal krachtdadige maatregelen nemen om den landbouw uit de krisis te kunnen redden.* »

En dat was geteekend door u, ô Rolin !

Ontroostbaar moogt gij zijn, niet over het lot der landbouwers, die blijde zijn van u te zijn ontslagen, maar over de KOLOSSALE neus waarmee gij prijkt !

∴

Talrijke liberalen, waaronder de hoofden der partij, hebben in de laatste weken het woord gevoerd in de Kamers.

Waarover hebben zij gesproken ?

Over niets anders dan bisschoppen, pastoors, paters, nonnen, missen, enz.

Al de rest kan hun niet schillen !

∴

Waarom waren er nooit vrijwilligers genoeg voor de plaatsvervanging te vinden onder het gevallen liberaal ministerie ?

Omdat het ministerie de plaatsvervanging wilde moeilijk maken, zelfs voor velen onmogelijk, om ze eindelijk te kunnen afschaffen.

De jongelingen die zich aanboden als vrijwilligers met premie werden afgekeurd en daarna als eenvoudige volontairs aangenomen.

Het staatsbestuur zal dit jaar al de vragen om eenen plaatsvervanger te bekomen kunnen voldoen, omdat het geene stokken in de wielen steekt en de aanwerving niet onmogelijk maakt. Alleen de kwade trouw kan dat loochenen.

Van 1870 *tot* 1878, *jaren van stoffelijke welvaart*, waren er altijd plaatsvervangers *genoeg*. De **katholieken** waren dan boven.

Van 1878 *tot* 1884, *jaren van krisis en slechten tijd nogtans*, kwam het gouvernement altijd meer dan de helft plaatsvervangers *tekort*. Maar de **liberalen** waren toen aan het hoofd.

Vaders en moeders overweegt dat en vreest de liberale soldatenzucht.

∴

Wilt gij eens weten wat de liberalen wilden ?

Het is de liberale *National* die het ons leert. Immers, als er ruzie in het huishouden is, komen de geheimen uit.

« Het oud-ministerie, zoo schrijft de *National*, en degenen die het ondersteunden, wilden niets anders dan *zoo breed mogelijk leven*, wel te verstaan, ten koste van het volk, — het land bevolken met creaturen van Frère-Orban en zich in het arm België nesteln als eene rat in eenen kaas. »

Dit is gezegd in een antwoord aan de opstellers van een liberaal blad waarvan de opstellers allen vetbetaalde staatsbedienden zijn.

∴

De vijanden van het ministerie van landbouw en handel zijn thans in eene vreugde, maar eene vreugde ! Als ge nu toch denkt dat de minister heeft gezegd, dat hij te Londen een huis van commercie zou gezocht hebben, hetwelk zich zou gelasten de groensels te verkoopen. Bij dit huis zou een restaurant gevoegd worden.

Het is dat ontwerp dat de liberalen zoo dom vinden ! Het huis van commercie dat kan er nog door, maar de restaurant, dat vinden zij een *comble !*

Ehwel, slimmerikken ! weet gij dan niet dat de Engelschen bij uitstek praktisch zijn en alleen eigenaardige gedachten kans hebben te lukken ! Overigens wat zouden zij doen met de groensels die niet verkocht geraken ? Laten verrotten zeker, voor rekening van de belgische handelaars die ze zenden ???

∴

Andere gazetten van het licht zeggen dat de groensels daardoor geweldig zullen opslaan : de stedelingen, zoo zeggen zij, zullen er geene meer kunnen koopen.

Hoe belachelijk ! de landbouwers zullen wat min graan zaaien, dat niets meer opbrengt, en veel meer groensels kweeken. Zij zullen den kweek in het groot doen en daardoor zal de prijs afslaan.

De landbouwers winnen op groenten veel meer dan op graan. Zij planten er niet veel omdat zij ze niet kunnen verkoopen. Maar als zij uitgevoerd worden, zullen zij zich op die teelt toeleggen. Indien nu de groensels de helft afslaan, zullen de landbouwers nog meer dan vier dubbel winnen dan thans op hun graan. Zoo zullen de stedelingen en buitenmenschen getroost zijn.

∴

Waarom, heeren liberalen, schrijft gij in uwe gazetten dat de katholieken het onderwijs beveelten en België in de duisternis der domheid willen storten ?

Men heeft geene andere scholen afgeschaft, dan die ledig stonden, na de stellige verzekering genomen te hebben, dat in al de vereischten van het onderwijs door eene goede andere scheol voorzien is.

Meent gij dat, uit een ledig gebouw, omdat een officieel meester er op zijne renten in heeft, een licht straalt dat over dorp en velden schijnt ?

Gij die aangeene mirakels gelooft, legt dat eens uit !

∴

Waarom, heeren liberalen, gij die u voor de voorvechters van het onderwijs uitgeeft, bouwt gij nu geene scholen, gelijk de katholieken het u door hun voorbeeld geleerd hebben ??

Zijn het misschien *leugens* wat gij over de verwietiging van het onderwijs zegt ? Ofwel zijt gij maar *valsche* vrienden van de geleerdheid ?

Legt ons dat eens uit !

∴

Waarom, heeren liberalen, klaagt gij over het ellendig lot uwer afgestelde schoolmeesters zonder leerlingen ?

De minste afgestelde meester heeft een wachtgeld van minstens 1000 fr. 's jaars.

En hoe komt het dan, dat de liberalen geene geldomhalingen doen, voor die slachtoffers van minister Thonissen ?

Hebben de liberalen geen hart, of liegen ze tegen hun hart ?

Legt ons dat eens uit, als ge kunt !

∴

In de zitting van 8 mei heeft minister Beernaert den financieelen toestand zeer klaar uitgelegd ; hij is niet troostelijk en belooft weinig beters.

Van 1878 tot 1883 waren de inkomsten 43 millioen fr. geklommen : van 260 millioen in 1878 tot 303 millioen in 1883.

Ongelukkiglijk gaf het liberaal ministerie 57 millioen per jaar meer uit, zoodat er een tekort was van 14 millioen, op 5 jaren 65 millioen ; 't is daarom dat in 1883 nieuwe lasten werden gestemd die 7 millioen en half moesten opbrengen ; maar in plaats van 7 millioen meer te vinden in de kas, vond men er 5 millioen min in 1884, en bijgevolg een deficit van 10 millioen.

Voor 1885 rekende minister Graux op een tekort van 5 millioen, maar hij had de inkomsten van 7 millioen overdreven. Om het evenwicht te herstellen heeft het katholiek ministerie de uitgaven verminderd van 10 millioen : het was geen gemakkelijk werk, en nochtans er valt te vreezen dat dit onvoldoende zal wezen.

Want de oorzaken der vermindering van inkomsten zijn gestadig : het is vooreerst het kwijnen van den landbouw, die moeilijk worstelt tegen de vreemde mededingers van Amerika en Oceanië, en de gevolgen zijn de afslag der pachten en de vermindering van waarde der gronden. De inkomsten zijn dus merkelijk verminderd wegens de rechten van erfenis, registratie, verkooping en hypotheken.

Eene andere bron van inkomsten is ook verminderd : de nijverheid kwijnt, en men wordt het gewaar aan het vervoer en de ontvangsten der ijzeren wegen.

Dit jaar heeft de eerste trimester 900,000 fr. min opgebracht dan de drie eerste maanden van verleden jaar. En dit verval is niet eigen aan België ; de andere landen lijden aan dezelfde kwaal, en de maatschappijen der fransche ijzerenwegen verliezen nog meer dan de onze.

Bijgevolg, zoo besloot minister Beernaert, zoo lang deze krisis bestaat, en ze kan lang duren, moeten wij meer dan ooit spaarzaam zijn, al de nutteloze onkosten vermijden en de tegenwoordige inkomsten trachten te behouden.

Ziehaar de politiek van het nationaal ministerie ! t is de politiek van het gezond oordeel. In lastige tijden moet men sparen.

Integendeel, welke was de politiek van het liberaal ministerie ? *De inkomsten verminderen, handel en landbouw verkwijnen ; heffen wij nieuwe zen zware lasten.*

Op wat anders kon die onredelijke politiek uitkomen dan op de uitputting van het land en de BANKROET ?

∴

Een socialistisch blad van Antwerpen, de *Werker*, is verontweerdigd over de onzedelijkheid die in de liberale partij heerscht.

« Wij zijn de vijanden van de katholieken, » zoo schrijft het blad, » maar wij moeten » bekennen dat al die smeerige beelden, die de » openbare plaatsen ontsieren, door liberalen » opgericht zijn. Al die vuile printen, vuile schil- » derijen enz. zijn door liberalen gemaakt, en » worden door hen bewonderd en gekocht. »

Ziehaar de liberalen veroordeeld en met den vinger gewezen door hun eigen volk ! Als men zoo iets leest in de socialistische gazetten, het moet verre gaan, niet waar ?

∴

Hoe dikwijls reeds hebben wij niet hooren zeggen, dat de paters en nonnen het gras van onder de voeten eten, dat zij onmetelijke rijkdommen

---

EENE HELDIN

HISTORISCH VERHAAL

UIT DE FRANSCHE OMWENTELING.

(3e VERVOLG.)

IV.

Het huisgezin van pachter Duerinckx.

Onder het klein getal huisgezinnen die in het dorp gebleven waren, telde men dat van pachter Duerinckx. In die stille haardstede vonkte nog moed en hoop in een enkel hart. Het vast besluit was er genomen den oproer met gelatenheid af te zien en alle ongelijk te verduren.

Vader Duerinckx was een man, wien de natuur met hare edelste gaven bedeeld had. Hij was daarenboven zeer rijk maar tevens ook mild jegens den armen en minzaam jegens iedereen.

Zijn standvastig karakter, zijne goede inborst, zijn door de deugd geadeld hart, kortom zijn gerechte handel en wandel hadden hem een grooten invloed aanst de algemeene achting in het dorp verworven. Een gulle lach blonk altoos op zijn wezen en gaf hem een aanminnelijk voorkomen. Doch de kommer en de schrik door het droevig voorval veroorzaakt, deden zijn voorhoofd rimpelen en printten eene diepe smart op zijn gelaat. Nu eerst had hij met volle teugen gal en alsem aan den levenskelk gedronken ; hij ook, hij wist geenen raad nog hulp meer om de gruwelen der bedreigde wraak af te keeren. Met den propheet Jeremias bad zijn stille hartbede : « Gedenk u, Heer, der kwalen die wij lijden, en blik neder op den smaad die ons hoont !... Het erfdeel onzer vaderen is onderworpen aan de vreemden en onze wonen zijn in hunne macht. Meer dan vaderlooze kinderen zijn wij verlaten en de troosteloosheid der moeders, gaat die der weduwen te boven...

Het was maar al te waar : Moeder Duerinckx, een brave en vrome vrouw, was deerlijk in de ziel geschokt. Sedert de afkondiging van het algrijselijk strafbericht was zij bijkans altijd in den hoek der kamer voor het kruisbeeld neergekniefd. Zij was een dier zeldzame verhevene zielen, die, als er bij de menschen geene uitkomst meer te vinden is, zich met volle betrouwen tot God wenden, bij wien alles mogelijk is. Nevens haar bad hare dochter Mietje. Achtienmaal hadden de olmenboomen van het dorp hunne bladeren hernieuwd sinds hare geboorte. In de engelachtige en fijne wezenstrekken van Mietje lag er eene uitschitterende overeenstemming met de eenvoudige en reine ziel die er zich op weerspiegelde. Teeder gelijk de pas ontlokene lelie die de minste aanraking krookt, blank en rijzig gelijk het penseel der kunstenaren de maagden uit het hemelhof afschilderen, wasemde zij om zich eenen geur van reinheid en eischte dwingend den eerbied der mannen af. Alles was maagdelijk en openbarig in dit aantrekkelijk dorpskind ; de klank harer stemme was zoo zoet en zoo bevallig dat hij de ongevoeligste harten ontroerde ; de heftalligheid harer spraak kon aller aandacht geboeid houden en hare wijsheid en haar verstand liepen den tijd vooruit.

Zij zoog met diep gevoel en aandoening, maar meest altijd op droeven toon die de geheimste vezeltjes van de ziel doen trillen. Niet alleen was zij ervaren in allerlei handwerk, maar was de vlaamsche taal machtig en sprak zuiver fransch.

Het jonge meisje was altijd blijmoedig en opgeruimd, en men had gedacht dat haar geene smart kon genaken. Doch sinds zij de uitgestrektheid der wreede wraak beseffte, was zij gansch omgeslagen. De hemel was voor haar niet meer onbewolkt, het bloempje niet meer geurig en de parelende deuntjes der vogelen konden haar niet meer bekoren als voortijds. Even goed als hare ouders begreep zij den neteligen toestand des dorps, en wierp met onrust een droeven blik in de akelige en onheilvoorspellende toekomst.

Nu zat zij meestendeels rond den heerd, stilzwijgend en de oogen ten gronde geslagen ; zij scheen altijd in diepe gedachten verzonken. Haar hart zwol van droefheid, doch deed geene tranen in hare oogen opwellen.

Vooral sedert den laatsten nacht was het kenmerk van een naren zielestrijd op haar droefgeestig gelaat te lezen.

De ouders bemerkten wel dat Mietje in eene ongewone mijmering verloren was, doch konden de redenen dier schelijke verandering niet gissen. Wat mocht dan de oorzaak zijn van dit ernstig bedenken ? Niets anders dan een droom.

Den vorigen nacht was naar een Engel verschenen, schitterend van glorie en hemelglans, die haar met vertrouwen inboezemende stemme zeide :

« Nederig Dorpskind en Engel van onschuld, de Allergenadigste Heer heeft uwe zuchten verhoord. Hij zag uwe bittere tranen vlieten en het breken van uw herte was hem hoogst aangenaam. Daarom heeft hij u verkoren om het dorp te redden van de wraak der Franschen... Ga... en doorpeil de geheimen des Heeren niet, want de schikkingen zijner goddelijke voorzienigheid zijn te verheven voor het bekrompen menschenbrein. Ga tot den Veldoverste, smeek en bid, bied u als offer der verzoening aan en uwe pogingen zullen niet onbekroond blijven !... »

De Engel zweeg, ontplooide zijne lichte vlerken en verdween, na zich een spoor van goud en gloed in het luchtruim stralende, dat Mietje in verrukking lang nastaarde.

Wanneer zij uit haren slaap wakker rilde, zweefde nog levendig voor hare oogen de Engel met gouden vlengelen... zijn bevallige aanblik en de stralengloed, die in wemeling van zijne mantelvouwen stroomde ; zijne ontroerende stemme weergalmde nog aan haar begoocheld oor.

Nu vonkte de hoop weder in haar hert en zij bezon ernstig hoe zij het best hare zending aan boord zou leggen en volvoeren. De zaak vroeg spoed. De laatste dag van volle vrijheid was voor het dorp ten hemeltrans gestegen. De zon was reeds hoven de kim gerezen en hare glinsterende stralen gaven aan de velden een levendig uitzicht.

Meer dan ooit beklommen angst en vrees het hert der ingezetenen, terwijl de soldaten ongeduldig rond de dorpsstraten zwierven en over den dag van morgen spraken.

Twaalf uren sloegen op den toren der kerk en treurig stierf de nagalm in de kenken van Pachter Duerinckx, wiens huisgezin aan tafel zat.

— Ach, zeide baas Duerinckx, morgen is onze rust en vorige zielsgenot uit... morgen om dit uur is de plundering reeds begonnen ! Tranen van smert en bange snikken bebemmerden de uitspraak zijner stemme en zijne woorden bleven steken.

— Nog niet, vader, repte Mietje met opgeheldert gelaat, het lampje der hoop is nog niet uitgeblazen.

— Mijn lief kind, ik ben te oud om met eene ongegronde hoop mij nog te streelen, neen, onze vrijheid is zonder wederhoop uit ! aan ons jammeren zie ik geene uitkomst meer... dat Gods wil geschiede !

Hij liet neerslachtig het hoofd bij dit gezegde op den boezem hangen en droogde zijne tranen af.

— Vader, eene laatste poging.

— Vergeefsche poging, mijn kind.

— Mijn vader, eene ingeving van God.

— Wat wilt gij, mijne lieve dochter, alles is immers verloren.

— O ! voor het behoud van het dorp en de redding van allen zich als uitboetingsoffer aanbieden, zijn leven ter voldoening geven, welk een zegerijk lot !... O beste vader, verkwik mijnen moed, en morgen voor het gevreesde uur aanbreke, vlieg ik naar het kamp en offer mij aan de worde der soldaten op ! Ik ben bereid om...

— Wat zegt gij, mijn kind !... o gij, de kroon van mijn grijze schedel, de troost van mijnen levensavond, al mijn heil en vreugd, gij wilt u aan mijne teederheid ontrukken en het hert slachten dat voor u vol vaderliefde gloeit...

— Mijne teedere dochter, zuchte de moeder, uwe begeerte doorgrieft mijne ziel en verbrijzelt mijn lijdend moederhert ! Laat mij u omarmen, want mijne ziel heeft verlichting noodig... ik ben tot der dood bedroefd, zeg, o zeg mij, harte lieveling, bemint gij ons niet meer ?

— O lieve ouders, gij weet hoe teeder en vurig de liefde is, die ik u toedraag, gij weet...

— En nogtans gij wilt...

— Ja, mij opofferen voor de verlossing van het dorp dat u en mij zoo dierbaar is, voor den grond die onbeperkte opofferingen van ons magerischen.

— O mijn God !... o dierbaar kind ! o rampzalig dorp !.. welke zielsdoorgrievende worsteling !

— Lieve vader, brave moeder, och, zegeviert over uwe ontstelde onderliefde, bemeestert uw hart en zegent mijne onderneming. Het is de wil van God dat ik mij opoffere : eerbiedigt de ondoorpeilbare besluiten der dijmaal heilige Voorzienigheid en treedt in hare gerichten niet.

— Goede God, dit christen hart, uw edel werk, dit kind onzer liefde, mogen wij haar iets ontzeggen, wanneer gij het wilt ? mogen wij hare verhevene zending stuiten, wanneer het eene heilige zaak geldt ?